

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Der er jo ingen tvivl om, at hvis man spørger et barn, der lige er blevet ramt af skilsmisse, vil man ikke få det til at række armene i vejret og juble og sige: Det var da også rigtig skønt, at jeg lever i en helt ny, spændende familieform, hvor mor og far er rykket hver for sig. Selvfølgelig vil børn reagere i nogle situationer, men jeg kender også børn, der vokser op med en enlig mor, adopterede børn f.eks. Hvis man spørger dem, tror jeg ikke, at de vil stille sig op på række og sige: Næh, vi ville hellere have haft en rigtig biologisk mor og far. Det vil de ikke, for det er deres liv, og de kender heller ikke til andet.

Igen vil jeg i den her diskussion sige, at det selvfølgelig er utrolig let at skyde os i skoene, at vi er ligeglade med børnene, og at vi kun tænker på de homoseksuelle, og det synes jeg simpelt hen ikke er fair. Venstres medlem lander jo på en måde der, hvor de andre også er landet, ved at komme med sådan et tænkt eksempel om, at hvis man spørger børn osv., vil de nok svare det og det. Vi har simpelt hen ikke skyggen af dokumentation for, at det skulle være skadeligt, og jeg har ikke engang hørt nogen eksempler fra nogen, der kan komme i tanke om børn, der faktisk har lidt skade, fordi de havde homoseksuelle forældre.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Jamen fru Charlotte Fischer må da give mig ret i, at et adopteret barn er et barn, der er født, og som ingen forældre har, hverken en mor eller en far, så selvfølgelig er det bedre, at det barn får i det mindste én forælder, det kan knytte sig til i stedet for at skulle leve hele sin opvækst på et børnehjem. Men derfra og til at konkludere, at så skal man også sætte børn i verden, som enten kun får én forælder, eller som får to forældre af samme køn, er der da en væsentlig forskel for mig.

Jeg mener stadig væk, at det, der er tale om her, er, at fru Charlotte Fischer plæderer for, at vi skal sætte morens eller den kvindes, som gerne vil være mor, tarv før barnets.

Kl. 12.00

(Kort bemærkning)

Charlotte Fischer (RV):

Jeg synes, fru Marion Pedersen har en lidt anden argumentation end sin minister.

Det er fair nok, at Venstres medlem mener, at man ikke skal plædere for, at enlige lesbiske og lesbiske par sætter børn i verden, men faktisk har jeg forstået, at man jo støtter, at de kan gå ud i privat regi og få børn, så det er ikke, fordi man mener, at livsformen skal stoppes, eller at de ikke skal have mulighed for at gøre de her ting.

Det er – sådan har jeg forstået Venstre – et rent prioriteringsspørgsmål. Det er ikke noget, man skal bruge offentlige midler på, men man har det fint med, at de går ud og bliver gravide på den ene eller den anden måde og selv betaler for det i privat regi.

Så synes jeg måske lidt, at det argument ryger, for som sagt synes jeg ikke, at en ren prioriteringslogik i det her holder. Den har faktisk ikke ret meget for sig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål, og vi går derfor videre til næste ordfører, hr. Kamal Qureshi.

Kamal Qureshi (SF):

Vi fik i sommer sidste år vedtaget den lov, hvis ændring vi nu står og diskuterer, en lov, som fjernede kravet om, at man som kvinde skulle leve i et heteroseksuelt, ægteskabslignende forhold for at kunne få kunstig befrugtning. Da man fjernede det krav, var der en del reaktioner på det fra nogle af de familier, som det jo handlede om, nemlig familier, hvor der kan være to forældre af samme køn, eller enlige.

Nogle af kommentarerne vil jeg meget gerne lige læse op bare for at få virkeligheden bragt ind i den her diskussion. Der er en kommentar her fra en, der hedder Mette Bugge, som lever i et lesbisk forhold. Hun skriver:

»Jeg fik tårer i øjnene da jeg i fredags hørte om afstemningen i radioen. Hvor er det skønt at vi ikke længere skal føle os som kriminelle homoseksuelle forældre!!!«

En anden kommentar fra en, der hedder Lea, 27 år:

»Nu signalerer den danske stat endelig, at jeg er mor ligesom alle andre mødre og ikke en slags 2.rangsmor.«

Og der er mange lignende kommentarer.

I dagens Danmark er der omkring 2.500 børn, som lever i det, der hedder regnbuefamilier, altså familier, som ikke er en kernefamilie med mor og far, men som har enten én mor eller to mødre eller andre konstellationer. Så det er en virkelighed i dagens Danmark, det er en virke-